



## VÅRVISAN



En lugn och molnfri kväll i slutet av april kom Snusmumriken så långt norrut att snöfläckarna låg kvar på nordsidan.

Han hade vandrat hela dagen genom orörda landskap och över sig hade han hela tiden hört flyttfåglarna ropa.

De var också på väg hem söderifrån.

Det hade varit lätt att gå för ryggsäcken var så gott som tom och det fanns ingenting som bekymrade honom. Han var lycklig med skogen och vädret och sig själv. Morgondagen och gårdagen var lika långt borta, men just nu lyste solen klarrött mellan björkarna och luften var sval och mild.

Det är en kväll för en sång, tänkte Snusmumriken. En ny visa som ska ha en del förväntan i sig och två delar vårmelankoli och resten bara hejdlös förtjusning över att få vandra och vara ensam och trivas med sig själv.

Den där melodin hade han haft under hatten många dagar men inte riktigt vågat plocka fram än. Den måste

få växa till sig och bli en så glad övertygelse att bara han rörde vid munharmonikan hoppade alla toner in på sina rätta platser.

Om han tog fram dem för tidigt kunde det hända att de satte sig på tvären och bara gav honom en halvbra sång, eller också kunde han tappa lusten och aldrig mer få tag i dem på det rätta sättet. Melodier är allvarliga saker, i synnerhet om de ska vara både glada och vemo-diga.

Men i kväll kände sig Snusmumriken säker på sin visa. Den fanns, den var så gott som färdig – och den skulle bli bättre än någon han nånsin hade gjort.

Och när han kom fram till Mumindalen skulle han spela den på broräcket över floden och Mumintrölet skulle genast säga: Den är fin. Den är hemskt fin.

Snusmumriken stannade i mossan och en liten olust flög över honom. Mumintrölet som väntade och längtade så förskräckligt. Som satt där hemma och väntade och beundrade och sa: Naturligtvis ska du vara fri. Så klart att du ska ge dig iväg. *Om* jag förstår att du måste få vara ensam ibland.

Och samtidigt var Mumintrölets ögon svarta av besvikelse och hjälplös längtan.

Oj, oj, sa Snusmumriken och fortsatte att gå. Oj, oj, oj. Han har så mycket känslor, det där trollet. Jag ska inte tänka på honom. Det är ett bra troll, men just nu slipper jag tänka på honom. Ikväll är jag ensam med min melodi och ikväll är inte i morgon.

Om en liten stund hade Snusmumriken lyckats glömma bort Mumintrölet helt och hållet. Han nosade efter en trevlig lägerplats och när han hörde en bäck lite längre in i skogen gav han sig genast ditåt.

Den sista röda solstrimman hade slocknat mellan stammarna, nu kom vårskymningen långsam och blå. Hela skogen var blå och björkarna vandrade som vita pelare längre och längre in i skymningen.

Det var en bra bäck.

Klar och brun dansade den över tussar av fjolårslöv och genom kvarglömda istunnlar, den gjorde en sväng in i mossan och störtade på huvudet i ett litet vattenfall med vit sandbotten. Ibland sjöng den i dur som en mygga och ibland försökte den låta stor och hotfull och så gurglade den sig i halsen med lite snövatten och skrattade åt alltsammans.

Snusmumriken stod och lyssnade i den våta mossan. Bäckens ska med i min visa, tänkte han. Som en refräng, kanske.

I detsamma lossnade en sten i fördämningen och förändrade vattnets melodi med en oktav.

Det där var inte illa, sa Snusmumriken med beundran. Just så där ska det låta.

Ett nytt tonläge mitt i alltihop – så där bara. Jag undrar om jag inte får ge bäcken en alldeles egen visa.

Han plockade fram sin gamla kastrull och fyllde den under vattenfallet. Så gick han in under granarna för att leta bränsle. Skogen var våt av snösmältning och vårregn